

”אה, שימשתי לך שרפרף!” / אן בירו

חלק נכבד מן האנליזה שלי, שהתקיימה כולה בפריז, נעשה לאחר המעבר שלי למונטריאול. זה קיבל קצב אחר : ארבע או חמש פגישות ביום, ולפעמים שש כאשר הייתי צריכה לקרוע חתיכה מן הממשי לפני שאסע הרחק. בכל פעם זו היתה תמצית של : הרף העין של המבט, זמן להבין, רגע להסיק. וכל זה בחפזה, נדחף, נלחץ, על ידי הדחיפות. ההגברה של הדחיפות, שאינהרנטית למה שדוחף באנליזה, שוכפלה על ידי הזמניות הפרטיקולרית הזאת. אין זמן לאבד ! בהתאם לסגנון שלי, צורה זו התאימה לי יותר מאשר רוטינה של פגישות קבועות אשר נשזרות בחיי היום יום. מצאתי שם את האינטנסיביות ששוכנת בי. לאחר שמונה עשרה שנות אנליזה, רגע של פאס שלא היה סיום האנליזה נפרש, בהתאם לדחיפות לוגית זאת. רגע זה של דחיפות בריפוי שלי מדגיש את האקט של האנליטיקאי.

ההגחה של הפנטזיה שלי אפשרה לי לחצות סף, להפחית את ההתענגות שכלולה בהרס (ravage). בכל זאת, התביעה הנחושה מן ה**א**חר, התמידה בצורה של תוכחות. אמרתי בפגישה : ”אי-הסיפוק הזה שמתקש הוא משהו שדחף אותי...” החתך של האנליטיקאי באותו רגע, כמו לשים רגל, יצר הד בגוף, מחוץ למשמעות. אמירה נשכחת שמעולם לא הוזכרה באנליזה חזרה אלי : ”טפסי על זה, תראי את מונמארטר”. הנוסחה הזאת, שנלכדה בללשון, ליוותה את המחווה של אבי שגרם לי לטפס על השרפרף באמבטיה כדי שאוכל לראות את עצמי במראה. החתך של הפגישה הקודמת דחף אותי מילולית החוצה, מציג את השרפרף ובאותה תנועה, הופך אותו. ”אה, שימשתי לך שרפרף!” קרא האנליטיקאי. שמחה וקלילות אחזו בי.

בלא חצייה של מסך הפנטזיה, מפני שהתענגות הקשורה למבט נשארה פעילה, זה היה למרות הכל רגע של פאס, עם הדחיפות לחיות במקום אחר.

תרגמה מאנגלית: הלה שמיר סידי

עריכת תרגום: אביבית שיין

ⁱ במקור שרפרף מופיע כ-tabouret, שמשמעותו שרפרף וגם צואה.